

**Герої, вихідці з
Тернопільщини, які
загинули на східному
фронті України в зоні
АТО**

*Підготувала вчитель
історії*

Стоян Надія Богданівна

СИТУАЦІЯ НА СХОДІ УКРАЇНИ

Ситуація станом на 1 вересня 12:00

ХАРКІВСЬКА ОБЛАСТЬ

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА ОБЛАСТЬ

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСТЬ

Контроль над населеними пунктами:

Звільнені

Людські ресурси терористів:

Місця розташування терористів

Втрати терористів

Позиції українських військових

Існуючі

Місця сутичок з терористами

Напрями ударів українських військ

Атаки терористів

Кордон

Ділянки кордону під контролем України

Місця збройних сутичок між прикордонною службою України та терористами

Територія, підконтрольна терористам станом на 18 червня

В Азовському морі, з метою недопущення проникнення диверсійно-розвідувальних груп на узбережжя Донецької та Запорізької областей та охорони рейдів портів Маріуполь та Бердянськ, продовжується несення служби сімома корабельно-катерними тактичними групами

Місця розташування цивільних аеропортів

Місця розташування військових підрозділів РФ

Місце катастрофи Boeing 777 17 липня 2014 року

Інформаційно-аналітичний центр Ради національної безпеки і оборони України

www.mediarnbo.org

АТО – армія нескореної України

**пам'яті героїв, вихідців з
Тернопільщини,**

**які загинули на сході України
червень-грудень 2014 року**

2014 р.

Віктор Семчук

(03.03.1991-19.06.2014)

с.Залав'є Теребовлянського р-ну

Закінчив Прикарпатський військово-спортивний лицей, Тернопільський національний економічний університет. З дитинства мріяв стати військовим, вважав, що справжній чоловік повинен служити Україні, тому й пішов контрактником у Яворівську військову частину. У зоні АТО був розвідником-снайпером 24-ої окремої механізованої бригади. Загинув у бою під Ямполем Донецької області. Ще за день до загибелі телефонував до батька і сестри. "Тут страшна війна..."- казав рідним. Мати хлопця у той час була на заробітках за кордоном, приїхала на похорон

Олег Гулько

(09.02.1972-07.07.2014)

м.Заліщики

Був командиром відділення батальйону територіальної оборони "Айдар". Загинув біля міста Щастя під Луганськом від пострілу в спину. За свідченням очевидців, терористи приїхали начебто здаватися з білим прапором, а потім відкрили вогонь на ураження. Олег всю зиму провів на столичному Майдані у складі 7-ої заліщицької сотні, а у травні вирушив воювати на Схід. Рідним про це нічого не казав, щоб не хвилювалися. Про те, що Олег у гарячій точці, його мати дізналася, лише отримавши звістку про смерть сина. Прощалися з ним побратими у Києві, Тернополі та Заліщиках.

Микола Руснак

(24.09.1975-11.07.2014)

с.Верхівці Гусятинського р-ну

Був призваний військоматом під час першої хвилі мобілізації – 23 травня. Служив оператором протитанкового відділення 24-ої окремої механізованої бригади. Загинув під час обстрілу бойовиками з установки “Град” блокпоста в селі Зеленопілля Луганської області. Залишилися дружина та двоє дітей - 10-місячна Софійка та 12-річний Миколка. “Щось тривожно мені на душі...Не знаю, чи побачу перші кроки нашої донечки...Поцілуй від мене дітей....” – просив Микола дружину Людмилу в останній розмові за день до смерті.

Андрій Чабан

(31.01.1988-24.07.2014)

с.Залісці Зборівського р-ну

З 2008 року служив за контрактом у військовій частині А 0551 (з 2014р. в/ч

А 0661, - авт.) у Хмельницькому. Був сержантом-інструктором відділення зв'язку 140-го окремого центру своєї частини. Після захоплення Криму Росією 80 днів герой перебував у Херсоні, потім його відправили на Схід. І 24 липня у складі групи з шістьох бійців Андрій пішов у розвідку. Коли помітили бойовиків, командир дав наказ відкрити вогонь. Сили були нерівні. Наші втратили Андрія, який загинув від ворожої кулі, що пройшла над захисною пластиною бронезилета і вразила легені. Сталося це біля Первомайська Луганської

Сергій Рокіцький

(08.09.1980-24.07.2014)

с.Великі Мацевичі Староконстантинівського р-ну
Хмельницької обл.

Був військовим лікарем 24-ої окремої Залізної механізованої бригади. Закінчив Вінницький медичний коледж. Проживав у Тернополі, де служив за контрактом лікарем-ординатором, начальником медичного пункту в/ч А 1769 -11 -ої артилерійської бригади. На Сході Сергій перебував чотири місяці, батькам казав, що він у Львові, щоб не хвилювалися. Загинув від кулі снайпера 24 липня, коли рятував пораненого, під час звільнення Лисичанська. У Сергія залишилась дружина та 4-річна донька.

Орест Квач

(23.07.1991-27.07.2014)

м.Заліщики

Був добровольцем з батальйону "Айдар". 23 липня Орест відсвяткував свої 23 роки, а через чотири дні загинув у бою за місто Лутугіно на Луганщині. Пройшов весь Майдан, пережив обстріл на Інститутській, визволяв поранених побратимів. Тоді рідні й друзі дякували, що Бог вберіг його життя. За кілька місяців пішов воювати в зону АТО, проте залишився з хлопцями, бо знав, що ті мають іти в бій. Один з його друзів виклав у соціальних мережах фотокартку: на задньому плані стояв Орест з автоматом і прикривав йому тил. Він написав: "Орест часто прикривав мою спину. Його завжди було багато, він мав багато друзів". Орест був кандидатом у майстри спотру з фрі-файту, активним учасником руху ультрас київського "Динамо". Підірвався на міні 27 липня, коли ішов з саперами.

Володимир Гарматій

(04.08.1992-26.07.2014)

с.Чернелів-Руський

Володимир служив у 72-ій бригаді під Сєвєродонецьком. Був мобілізований в армію ще в квітні цього року. За словами комбата, Володимир підірвався на міні, з ним було ще семеро солдатів. Через кілька днів родичам повідомили, що тіло загиблого у дніпропертовському моргу. До того часу офіційних підтверджень загибелі Володимира не було, тому друзі та рідні до останнього вірили, що він живий.

Андрій Дрьомін

(03.01.1982-10.08.2014)

с.Великий Глибочок

Разом із чоловіком відомої журналістки Тетяни Чорновол Миколою Березовим служив у батальоні "Азов". Хлопці зналися давно. Коли Андрій лише приїхав до "Азова", відразу попросився до чоти Миколи, хотів бути разом з ним. Разом і загинули....Ось як написав про це у соцмережах один із бійців "Азову": "Наша чота йшла за БМП і потрапила під снайперський обстріл з обох боків. Працювали російські найманці 132-им калібром. Спочатку був поранений гранатометник Андрій Дрьомін з Тернополя, позивний "Світляк". Микола Березовий кинувся на допомогу "Світлякові" і отримав кулю в ногу. Поки ми прикривали їх, "Сокіл" намагався допомогти Миколі, але отримав кулю в живіт. На жаль, ми супроводжували БМП, що постійно глохла і не мала запасу боєкомплекту для відстрілу. При цьому снайпер ще мігше росій підстрілювати

Олександр Філь

(20.03.1995-16.08.2014)

м.Бережани

Був покликаний до військового життя: хоча після школи вступив на факультет садово-паркового господарства Бережанського агротехнічного коледжу, проте мріяв про армію. З квітня мужньо захищав Україну в зоні АТО. Був навідником 80-ї окремої високомобільної десантної бригади. Якось провчив сепаратиста, що провокував наших солдатів, - обстріляв його автівку. Віддавав свій пайок голодним дітям, які сиділи у підвалах. На його очах збили український літак Іл-76, в якому загинули 49 військових. Уночі з 15 на 16 серпня, під час виконання бойового завдання на Луганщині, отримав смертельне поранення.

Денис Громовий

(1987р.- 31.08.2014)

с.Росохач Чортківського р-ну

Приїхав в зону АТО добровольцем. Денис був старшим оператором гранатометника, бійцем 3-го батальйону 51-ої механізованої бригади. На Сході пробув близько чотирьох місяців. Денис Громовий загинув у жорстокому бою під Іловайськом. Йому було всього 27 років. Вдома на нього чекали двоє синочків 3 і 6 років та дружина Галина.

Роман Ільяшенко

(8.03.1991-30.08.2014)

м.Чортків

У свої 23 роки чимало досягнув: став майстром спорту і чинним володарем кубка України з фріфайту. Боротися вирішив не лише на килимі, а й на війні – за правду, за віру, за Україну. Служив у другому батальйоні 51-ої механізованої бригади. 30 серпня потрапив під терористичний обстріл під Іловайськом через “гуманітарний коридор”. У Романа був позивний “Опасний”.

Руслан Степула

(1983р.-03.09.2014)

с.Костільники Бучацького р-ну

Руслан Степула служив у аеромобільно-десантному батальоні 80-ої окремої аеромобільної бригади, військова частина А0284 (Львів). Його мобілізували на початку серпня, а вже через місяць попрощався з життям. Їхній танк потрапив під обстріл “Градами” і Руслан загинув від вибухової травми у селі Цвітні Піски Луганської області. Був єдиним годувальником у сім’ї і у мирний час їздив на заробітки. В рідному селі у Руслана залишилась дружина, 6-річна донечка Даринка, брат і батьки.

Андрій Юркевич

(18.04.1982-05.09.2014)

м.Тернопіль

Був активним учасником Майдану в Києві, рятував поранених на вул. Інститутській. В зоні АТО очолював другу роту 24-го батальйону територіальної оборони "Айдар". Знали Андрія за позивним "Грізлі". Загинув під час так званого перемир'я. Разом із побратимами доправляв харчі для артилеристів і потрапив у засідку. Російські диверсанти здійснили атаку біля міста Щастя під Луганськом. До колони вийшли люди з українським прапором, а коли наші солдати зупинили автівки, по них відкрили вогонь із куліметів. На спомин про Андрія його дружина Христина видала книгу спогадів чоловіка про Майдан.

Федір Коломієць

(09.04.1981-05.09.2014)

м.Алчевськ Луганської області,
похований у Тернополі

Служив добровольцем у батальоні територіальної оборони "Айдар". Загинув разом із тернополянином Андрієм Юркевичем, поховали побратимів поруч на Микулинецькому кладовищі. Рідня Федора не могли забрати його тіло в окупований Алчевськ, щоб місцеве проросійськи налаштоване населення не поглумилося над його могилою, тому погодилися на поховання у Тернополі. Ще під час Майдану він потоваришував з тернопільськими хлопцями і вступив у 12-ту сотню, згодом пішов із ними служити добровольцем. У Федора залишилося п'ятеро братів і три сестри.

Зіновій Флекей

(20.04.1970-03.10.2014)

м.Тернопіль

Два місяці служив у складі батальйону територіальної оборони “Збруч” на Херсонщині. Трагічно загинув від вибуху гранати. Батьки знали, що він захищає Україну, тож страшна звістка приголомшила їх. У серпні потай від рідних записався контрактником у військкоматі, не казав, що їде воювати, аби не хвилювалися. Зіновій пройшов Майдан у Києві, був поранений у ногу, отримав контузію, лежав у госпіталі. Перед тим 13 років був на заробітках в Італії, але не міг залишитися осторонь Революції Гідності, тому все кинув і приїхав до України.

Андрій Рава

(29.02.1992-04.10.2014)

с.Футори Зборівського р-ну

Андрія Раву мобілізували 25 березня 2014р. І з того часу він визволяв Донбас від проросійських окупантів. Боєць служив у 72-ій окремій механізованій бригаді Збройних сил України, мав звання молодшого сержанта і на фронті був водієм. Загинув 22 – річний герой у бою. Трагедія сталася у селі Миколаївка Донецької області. Одними з останніх на сторінці Андрія в соцмережах розміщені такі рядки: “Ми не здамося ніколи, ніколи , Будемо триматись разом до кінця, Поки за правду повстануть народи, Поки у грудях ще б”ються серця!”

Віктор Пунда

(1965р.-06.10.2014)

с.Іванівка Підволочиського р-ну

Був сержантом, інструктором механіків-водіїв 128-ої гірсько-піхотної бригади. У молоді роки Віктор у складі Збройних сил колишнього СРСР служив у Чехословаччині у бронетанкових військах. Був активним учасником Революції Гідності. Добровольцем пішов на передову. Загинув 6 жовтня під час обстрілу російськими збройними формуваннями в Перевальському районі Луганської області поблизу Дебальцево.

Віктор Гурняк

(08.06.1987-19.10.2014)

с.Городниця Гусятинського р-ну.

Останніх півроку Віктор одягав, взував і забезпечував усім необхідним спорядженням “Айдар”, а у серпні приєднався як боєць до цього батальйону. 19 жовтня герой загинув від мінометного снаряда, коли під обстрілам вивозив поранених з поля бою біля 32-го блокпосту поблизу с. Сміле Луганської області. Був активним учасником Революції Гідності, фотографував у найгарячіших точках, коли анексували Крим, а згодом фіксував на плівці події на Сході. У Віктора залишилися дружина Ірина та дворічна донька Юстинка.

Станіслав Лаврик

(1981- 20.10.2014)

м.Заліщики

На початку вересня під час третьої хвилі мобілізації Станіслав Лаврик записався до лав добровольців, щоб обороняти рідну країну. Його спрямували у 24-ту механізовану бригаду, що дислокується у м. Яворів на Львівщині. Організм чоловіка не витримав постійних навантажень та бойових навчань на полігоні. Це й призвело до його передчасної смерті. Помер 33-річний боєць від панкреатиту у військовому лазареті 20 жовтня. У мирному житті Станіслав їздив за кордон на заробітки, закінчив аграрний технікум і мріяв займатися військовою справою. Одруженим не був.

Володимир Марусич

(17.11.1978-06.11.2014)

с.Солоне Заліщицького р-ну

У серпні 2014 р. був призваний через третю хвилю мобілізації, підготовку проходив на полігоні у Львівській області. Смерть зустріла героя обстрілом “Градів” у той момент, коли він був в окопі. Хвиля від розірваних снарядів була такою потужною, що бійця відкинуло на велику відстань і, падаючи, він зламав шийні хребці. Трагедія сталася під Лисичанськом Луганської області. На той момент герой уже чотири місяці служив у 24-й окремій механізованій бригаді. У мирний час займався сільським господарством. Був хорошим майстром-будівельником, але офіційної роботи не мав. Одруженим не був.

Сергій Долгіх

(17.11.1978-16.11.2014)

с.Заруддя Збаразького р-ну

Проживав у Києві, очолював комп'ютерний відділ у Республіканському центрі сертифікації. Був активним учасником Майдану. Мобілізований 3 серпня, а на початку вересня поїхав у зону проведення АТО. Загинув біля с. Нікішине Шахтарського району Донецької області 17 листопада від множинних осколкових поранень несумісних із життям. За повідомленням військових, вантажівка "Урал" 128-ї бригади підірвалась на фугасі в районі Дебальцевого. У Сергія залишились мати, дружина Анна та донька Софійка.

Роман Мусій

(25.06.1969-27.11.2014)

с.Великі Загайці Шумського р-ну

Роман Мусій загинув у зоні АТО на Луганщині. Герой попрощався з життям, підірвавшись на міні. Чоловіка призвали на службу з місцевого військкомату 5 вересня, а вже з 4 листопада він був на фронті. Служив у 5-ому батальйоні 24-ої окремої механізованої бригади і був механіком-водієм гусеничної машини. У мирному житті Роман Мусій працював на тракторній бригаді, а у вільний від роботи час займався музикою, грав на кількох музичних інструментах – гітарі, трубі, кларнеті – і виступав на весіллях.

Руслан Голембйовський

(1981р.-28.11.2014)

с.Клебанівка Підволочиського р-ну

На фронт пішов добровольцем, був сапером 128-ої гірсько-піхотної бригади. У зоні АТО провів близько чотирьох місяців. Загинув близько 4-ої години ранку 28 листопада 2014 –го поблизу смт.Станиця Луганська, підірвавшись на розтяжці. Поховали Руслана 5 грудня у рідному селі. У Руслана залишились батьки та сестра.

Ярослав Сташків

(1977р.- 01.12.2014)

с.Щепанів Козівського р-ну

Загинув у ніч з першого на друге грудня під час обстрілу з “Градів”. Один із снарядів розірвався за метр від машини, в якій перебував боєць. Машина відразу загорілася і від того у ній почала вибухати зброя. 37-річний герой служив у 24-ому батальйоні територіальної оборони “Айдар” і воював неподалік м. Щастя Луганської області. Ярослав Сташків був учасником найгарячіших подій Майдану, а після того, як жорстокий окупант вторгся на Схід України, пішов добровольцем на фронт. Побратими називали його “Бистрий”.

